

Fredagen den 14 mars

Kl. 10.00

*Kompletteringsval till
talmanskonferensen,
utrikesnämnden och
riksdagens krigsdele-
gation*

1 § Kompletteringsval till talmanskonferensen, utrikesnämnden och riksdagens krigsdelegation

Anf. 1 TALMANNEN:

Socialdemokratiska riksdagsgruppen har med anledning av Lilly Hanssons avgång anmält Ivar Nordberg som gruppens företrädare i talmanskonferensen, som ledamot i utrikesnämnden och som ledamot i riksdagens krigsdelegation.

Talmannen förklarade vald till

företrädare för partigrupp i talmanskonferensen

Ivar Nordberg (s)

ledamot i utrikesnämnden

Ivar Nordberg (s)

ledamot i riksdagens krigsdelegation

Ivar Nordberg (s)

2 § Upplästes följande inkomna skrivelse:

Till riksdagen

För fullgörande av partiuppdrag anhåller jag om ledighet från uppdraget som riksdagsledamot under tiden den 1–30 april 1986.

Stockholm den 10 mars 1986

Nils Berndtson

Denna anhållan bifölls av kammaren.

Talmannen anmälde att *Birgit Hansson* (vpk) skulle tjänstgöra som ersättare för Nils Berndtson.

3 § Svar på interpellation 1985/86:123 om nettoaviseringen beträffande statliga bostadslån

Anf. 2 Bostadsminister HANS GUSTAFSSON:

Herr talman! Ivar Franzén har frågat mig om vilka åtgärder regeringen är beredd att vidta för att åstadkomma en mer rättvis fördelning av de enskilda låntagarnas kostnader vid införandet av systemet med s. k. nettoavisering.

Räntebidrag till kostnaderna för ränta på bostadslån och bottenlån beräknas för ett halvår i taget och har hittills betalats ut varje hel- eller halvårsskifte. Utbetalningen har skett i anslutning till aviseringen av ränta och amortering på bostadslånet. Räntebidraget har använts i första hand för att betala ränta och amortering på bostadslånet. Är räntebidragsbeloppet större än lånekostnaden på bostadslånet har den överskjutande delen betalats ut till låntagaren som bidrag för att täcka räntekostnaderna för bottenlånet.

Det nya systemet med nettoavisering innebär att räntebidragsbeloppet delas upp på en bostadslånedel och en bottenlånedel. Räntebidraget för bostadslånedelen räknas av från bostadslåneräntan vid varje hel- och halvårsskifte på samma sätt som hittills. Räntebidraget för bottenlånedelen kommer däremot inte att som hittills betalas ut per kalenderhalvårsskifte utan vid den tidpunkt då låntagaren skall betala ränta på bottenlånet.

Systemet innebär således att utbetalningen av räntebidraget samordnas i tiden med låntagarens betalning av räntor på bostadslån resp. bottenlån. Systemet medger också att utbetalningen av räntebidraget för bottenlånedelen kan ske direkt till bottenlånegivaren. Detta är en förenkling både för låntagaren och för dem som administrerar långivningen.

Låntagarna märker själva övergången på så sätt att de får antingen en utgift på bostadslånet den 1 juli som de annars inte skulle ha fått eller en högre utgift eftersom räntebidraget för första halvåret inte längre i sin helhet avräknas mot bostadslånet. De låntagare vars räntebidrag är högre än lånekostnaderna för bostadslånet märker övergången dessutom på det sättet att de inte som tidigare får det överskjutande räntebidraget kontant utbetalat till sig per den 1 juli. Räntebidraget på bottenlånet för det senaste halvåret går i stället i avräkning på bottenlåneräntan nästkommande förfallodag.

Jag anser i likhet med Ivar Franzén att låntagarna så långt möjligt bör belastas lika. Så blir också fallet sett över hela räntebidragsperioden. Låntagarna får lika mycket räntebidrag i det nya systemet som i det gamla.

Eftersom nettoaviseringen kan medföra att en kontantutbetalning till låntagarna byts ut mot ett inbetalningskrav kan det emellertid vid själva övergången uppstå ett likviditetsproblem för en del låntagare. Detta framhölls också, som Ivar Franzén själv säger, i 1983 års budgetproposition. Uttalandet föranledde ingen erinran av riksdagen.

Hur stort likviditetsproblemet blir i det enskilda fallet beror bl. a. på när kostnaderna på bottenlånet aviseras. Det sker regelmässigt två gånger per kalenderår. De låntagare för vilka bottenlånets förfallodagar ligger tidigt varje kalenderhalvår får väsentligt mindre likviditetspafrestning vid övergången än de låntagare vars bottenlåneförfallodagar ligger i slutet på varje kalenderhalvår. Hur stort problemet blir beror också på när bostadslånet har

betalats ut. Ju äldre lånet är dess mindre blir likviditetspåfrestningen.

Företrädare för regeringskansliet och bostadsstyrelsen har diskuterat en rad åtgärder för att mildra likviditetsproblemen i förekommande fall. Enligt vad jag har inhämtat avser bostadsstyrelsen att generellt flytta senaste inbetalningsdagen för första halvårets räntor och amorteringar på bostadslånet till den 25 augusti. Vidare avser bostadsstyrelsen att ge länsbostadsnämnden direktiv om att i svåra fall efter individuell prövning medge ytterligare anstånd. Givetvis kommer ingen dröjsmålsränta att tas ut under anstånds-tiden.

Prot. 1985/86:96
14 mars 1986

*Om nettoaviseringen
beträffande statliga
bostadslån*

Anf. 3 IVAR FRANZÉN (c):

Herr talman! Jag tackar bostadsministern för svaret. Det är positivt att bostadsministern i slutet av svaret antyder en beredskap att medverka till att rätta till de stora orättvisor som det nu tillämpade systemet med nettoaviseringen av räntebidragen innebär.

Däremot måste jag tyvärr konstatera att inte ens bostadsministern tycks veta vilka konsekvenser systemet i verkligheten får. Bostadsministern påstår att alla låntagare blir lika belastade om man beaktar hela räntebidragsperioden. Detta är inte sant. Bostadsministern glömmer tydligen bort att när staten tjänar ränta på att räntebidragen betalas ut senare så uppstår motsvarande eller högre kostnad hos den låntagare som får räntebidragen motsvarande tid senare.

Jag skall försöka belysa verkligheten med ett exempel.

Villaägarna A och B bor grannar. Båda flyttade in i sina villor under första halvåret 1984. A fick sitt hypotekslån – således inte bostadslånet – utbetalt den 30 juni 1984. För honom betyder den nya ordningen med nettoaviseringen ingen förändring ekonomiskt. Skillnaden blir bara att det mindre räntebidrag han får från staten på sin bostadslåneavi kompenseras med motsvarande avdrag på ränteavin från stadshypotekskassan, som har gett honom bottenkrediten.

B tyckte han hade tur när han fick sitt hypotekslån utbetalt ett par dagar tidigare än A, nämligen den 28 juni 1984. Nu har han dock anledning att djupt beklaga detta. Över 12 000 kr. av det räntebidrag han efter gamla ordningen skulle ha fått den 30 juni 1986 får han nu först den 28 december 1986. Banken vill självfallet inte vänta med räntebetalningen till dess. B har som ganska nybliven villaägare och familjeförsörjare (två barn) en ansträngd ekonomi. Genom noggrann hushållning och planering har B och hans hustru lyckats klara sig ifrån att utnyttja dyra extra krediter. Nu klarar de inte längre det. De måste gå till banken och ta ett extra lån. Eftersom de inte har någon egentlig säkerhet att lämna, blir räntan 15 % och årskostnaden ca 1 800 kr. När B får sitt räntebidrag sex månader senare, så är det tid för en ny räntebetalning till stadshypotekskassan, och B har ingen chans att återbetala lånet. I familjen B:s knappa men välplanerade ekonomi blir detta ett stort bekymmer. Under hela räntebidragsperioden blir familjen B:s extra räntekostnad i storleksordningen 15 000 kr.

Hur vill bostadsministern förklara för familjen B varför den skall få 15 000 kr. i extra räntekostnader, samtidigt som familjen A inte betalar en enda krona i extra ränta? Allt beroende på att familjen B hade otur att få sitt lån

utbetalat fel dag. Till saken hör att familjen B inte haft någon som helst möjlighet att påverka tidpunkten för utbetalningen av hypotekslånet. Det är alltid banken som bestämmer när utbetalning skall ske, när pengar finns tillgängliga.

Hur vill bostadsministern rätta till denna uppenbara orättvisa? Det kan inte vara rimligt att staten skall spara på ett så ojämnt sätt!

Nu säger bostadsministern att han i budgetpropositionen 1983 ärligt talade om vad han tänkte göra, och då var det ingen som protesterade. Litet inlindat säger bostadsministern att det egentligen inte är han utan riksdagen som är ansvarig. Jag vill då ställa frågan: Om bostadsministern när budgetpropositionen 1983 skrevs var medveten om dessa orättvisor, varför finns det inte en antydning om detta i budgetpropositionen?

Är det rimligt att riksdagen skall få så bristfälligt material från regeringen att det skall krävas ingående uredningar för att undvika orimliga orättvisor? Jag vill också fråga bostadsministern om det är så att vi i fortsättningen måste räkna med att regeringen genom bristfällig redovisning försöker dölja besparingsförslagens orättvisor för att få riksdagens sanktion så att säga in blanko.

Nu är jag väl medveten om behovet att spara för att minska budgetunderskottet, men då måste jag också fråga bostadsministern: Varför betalades kompensationen för fastighetsskatten avseende flerfamiljshus ut i förskott redan vid halvårsskiftet 1985? Hur stora ränteförluster har staten gjort genom denna förskottsbetalning till bostadsföretagen?

Herr talman! För att debatten om möjligt skall ge ett positivt resultat för hårt drabbade villaägare, vill jag bidra med ett konkret förslag som undanröjer de värsta orättvisorna.

Om alla som har förfallodag på sina hypotekslån före den 30 juni på förfallodagen får utbetalt den del av första halvårets räntebidrag som avser tiden fr. o. m. den 1 januari t. o. m. förfallodagen, skulle likviditetspåfrestringar och räntekostnader bli mer rimliga och lika för alla villaägare. Förslaget innebär att det krävs en särskild beräkning vid första utbetalningen/nettoaviseringen av räntebidraget. Därefter blir rutinen lika med nu tillämpat system. Tyvärr innebär det dock en begränsning av besparingen, men jag förutsätter att bostadsministern har stort intresse av att skapa större rättvisa och ställer därför frågan om bostadsministern är beredd att positivt pröva mitt förslag eller gärna något eget ännu bättre förslag.

Anf. 4 Bostadsminister HANS GUSTAFSSON:

Herr talman! Först ett par mer principiella synpunkter med anledning av Ivar Franzéns inlägg.

Han frågar om det skall bli så även i fortsättningen, att riksdagen får ofullständiga uppgifter om de förslag som framläggs och som den skall ta ställning till. Det är så att resp. utskott har att infordra de uppgifter som behövs för att utskottet skall kunna framlägga sitt förslag för riksdagen. Utskottet har i detta fall fått alla de uppgifter som man begärt för att kunna framlägga ett förslag, och man har därmed ansett att beredningen av ärendet varit tillräcklig.

Ivar Franzén tillhör också – åtminstone med tanke på det inlägg som han

gör i dag, och jag vill inte återropa några andra – dem som tycker att det är bra att det sparas, bara det inte är på det område som han är intresserad av själv. På det sättet går det inte att få fram besparingar och få ned budgetunderskottet, inflationen och räntorna. Det är tack vare den politik som vi för som det är möjligt att gång efter annan sänka räntorna och därmed förbilliga kostnaderna för den typ av bostadsägare som Ivar Franzén nu talar om.

Den räntesänkning som kom i går betyder ju långt mycket mer. För en normal villaägare rör det sig kanske om fem gånger mer än vad fastighets-skatten betydde, den skatt som det var ett så fasligt väsen om.

Sedan till själva sakfrågan. Om man i ett system där man arbetar med schablonmässiga metoder skall vidta ändringar, uppstår det också problem och svårigheter för några. Men jag skulle tro att de låntagare som kan hamna i en sådan situation som Ivar Franzén beskrev får räknas i promille.

Dessutom är hans beskrivning inte korrekt i förhållande till vad jag tidigare redovisade. För det första framflyttas, som jag har sagt, inbetalningsdagarna till slutet av augusti. För det andra vet Ivar Franzén att vederbörande kan begära jämkning hos skattemyndigheten och därmed få tillbaka åtminstone 40–50 % av kostnaden. För det tredje är den uppkommande räntan avdragsgill. Vederbörande hamnar alltså inte i denna situation.

Men även om man använder sig av dessa metoder – vilket väsentligt minskar konsekvenserna – är vi tillräckligt generösa för att säga att om det ändå skulle uppkomma svårigheter är vi beredda att ge anstånd så att vederbörande inte hamnar i en ohållbar situation. Vi har insett detta.

De räntebesparingar som Ivar Franzén talade om är själva konsekvensen av förslaget. Staten har tidigare haft ett utbetalningssystem som har inneburit att vederbörande låntagare har kunnat sätta in pengarna på banken och fått ränta på dem till dess att han skall betala räntan på sina bottenlån. Vi tycker inte att det har varit särskilt bra att det har förhållit sig på det sättet. Nu mister han denna ränteinkomst. Det är klart att det är ett sämre alternativ för honom än om man hade behållit det gamla systemet. Men det är denna ändring som leder till en besparing i statskassan. Jag tycker att det är ganska rimligt att man förfar på detta sätt.

Jag är ömsint mot dem som råkar i stora svårigheter. Om det skulle hända någon, är vi beredda att vidta åtgärder för att undanröja problemen – det har jag nu redovisat.

Anf. 5 IVAR FRANZÉN (c):

Herr talman! Bostadsministern är självfallet väl medveten om att detta är en ganska komplicerad materia. Jag har givetvis inte någon annan ståndpunkt än bostadsministern när det gäller utskottens beredningssätt och kraven på att utskott skall bereda en fråga. Men det kan inte hjälpas att det finns tidsbegränsningar och att det ändå hade varit rimligt att det i propositionen hade funnits signaler om de orättvisor som jag här har påpekat. Det tror jag att bostadsministern kan hålla med mig om. Jag tveklar faktiskt på att ens bostadsdepartementet var medvetet om orättvisorna när det lade fram förslaget. På den punkten kanske vi kan få ett förtydligande.

Det var inte slumpmässigt som jag redovisade mina två exempel på förskottsutbetalningen av kompensation för fastighetsskatten till i första

hand de bostadsföretag som har flerfamiljshus med räntebidrag. Såvitt jag förstår har staten åtagit sig en avsevärd kostnad och gett dessa företag en betydande ränteintäkt genom att de flera månader innan de skall betala ut fastighetsskatten får kompensation för denna utbetalning.

Om dessa pengar hade använts till att göra förslaget avseende villaägarna mera rättvist – båda förslagen har ju lagts fram av regeringen – hade nettobesparingen i statskassan sannolikt blivit densamma, kanske större. Det är anmärkningsvärt att regeringen på detta sätt i ena fallet överkompenserar och i det andra mycket orättvist belastar låntagarna. Det är just orättvisan i förslaget som jag vänder mig emot.

Det är inte så, bostadsministern, att någon tidigare har fått räntesubventioner i förskott. Den regel som har funnits har inneburit att räntebidrag har utbetalats t. o. m. utbetalningsdagen, icke en enda dag i förskott. Vad som nu händer är att staten upp till fem månader och 29 dagar fördröjer utbetalningen av räntebidraget. Det är detta som skapar orättvisa. Det är inte rätt att ett fåtal av ett kollektiv skall bära hela skuldbördan.

Förskjutningen av inbetalningen när det gäller bostadslånet har ingenting med mitt exempel att göra. Jag har endast räknat med kostnaden för bottenlånet i hypotekslånet. Mitt exempel på denna punkt är helt korrekt.

Anf. 6 Bostadsminister HANS GUSTAFSSON:

Herr talman! Ivar Franzén säger att de exempel han redovisade inte är slumpmässigt utvalda utan två av många faktiskt föreliggande fall. Ja, jag skulle kunna säga att det är exempel avseende två av nästan 220 000 bidragstagare som Ivar Franzén redovisar, och de kan inte vara utgångspunkten för en generell förändring i det här sammanhanget.

Vidare säger Ivar Franzén att han inte har samma tilltro till utskottets ledamöter och dess kansli som jag har. Där har vi möjligen skilda uppfattningar. Jag har stor tilltro till det arbete som utskottsledamöterna och utskottskanslierna utför för att granska det hela.

Eftersom Ivar Franzén påstår att vi inte skulle ha varit tillräckligt tydliga och därför kan ha vilselett utskott och riksdag skall jag, herr talman, be att få läsa upp vad vi skrev i propositionen, så att var och en får tolka det. Vi skrev med hänvisning till bostadslånekommittén följande:

”Kommittén konstaterade bl. a. att det kan leda till räntevinster alternativt ränteförluster för låntagare och staten beroende på när förfallodagen för bottenlånen inträffar. Det kan också leda till att låntagare hamnar i ekonomiskt trångmål, antingen till följd av att räntebidraget redan har använts för annat ändamål än det avsedda eller att bidragen ännu inte har betalats ut när bottenlånet förfaller till betalning.”

Jag tycker inte, herr talman, att vi har försökt dölja någonting, utan vi har pekat på de konsekvenser som enligt vår mening skulle kunna uppstå. Vad vi har gjort därefter är att vi intagit den generösa hållningen att om någon råkar i svårigheter, skall vi ställa upp för vederbörande. Självfallet har vi därmed också gett svar på frågan om vi var medvetna om konsekvenserna eller inte. Hade vi inte varit det, skulle vi inte ha skrivit på det sätt som framgick av vad jag nu har citerat.

Det är ändå så, Ivar Franzén, att om man kan hitta exempel på att några

drabbas och att de kanske drabbas ganska hårt av detta – dock tror jag icke att de drabbas så hårt som Ivar Franzén gör gällande – är den alldeles övervägande delen av låntagarna positiva till omläggningen. Tidigare var det så att om räntebidraget var större än kostnaden för bostadslåneräntan, då fick en låntagare ut det överskjutande beloppet kontant i handen. Om han lever i en knaper och besvärlig situation, är ju risken att han spenderar detta kapital innan han skall betala av på bottenlånet. Nu blir det fråga om en direkt betalning av dessa medel till bottenlånegivaren, och det ser de flesta som en fördel.

Beträffande frågan om kompensation för fastighetsskatten, som Ivar Franzén återkommit till två gånger, vill jag säga att jag tycker att Ivar Franzén skall komma ihåg att fastighetsskatten för flerfamiljshusen inte var någonting nytt, utan att det fanns en hyreshusavgift och att kompensations-systemet sammanhänger med det. Men om Ivar Franzén vill ha en diskussion om fastighetsskatten och kompensationssystemet, då begär han att vi skall ta upp en helt ny fråga. Den är Ivar Franzén välkommen att återkomma med, och då skall jag besvara den.

Anf. 7 IVAR FRANZÉN (c):

Herr talman! Jag har definitivt stor tilltro till utskottes både kansli och ledamöter i vad gäller såväl deras vilja som deras förmåga att analysera och utreda. Men det kan inte vara obekant för bostadsministern att det trots allt är ganska ont om tid för utredningsarbetet. Detta innebär begränsningar. Även om bostadsministern anser att vi inte har rätt att kräva klara papper på bordet, vore det mycket välbetänt av bostadsministern att ge oss sådana. Det skulle innebära att vi finge ett än bättre beslutsunderlag för vårt arbete i riksdagen. Jag kan inte underlåta att säga att jag tycker att det måste vara regeringens ambition att ge oss ett klarläggande och bra beslutsunderlag, särskilt i ett fall som detta, där det gäller en mycket krånglig fråga. Jag är alldeles övertygad om att det är ett fåtal som har ett sådant kunnande och en sådan praktisk erfarenhet att de lätt kan tränga in i den här problematiken.

Och jag här definitivt större tilltro än bostadsministern till den enskildes förmåga att själv förvalta sina pengar. Jag tror inte att vi från den utgångspunkten behöver gå in på nettoaviseringen. Systemet som sådant har jag till fullo accepterat. Nettoaviseringen har i sig en hel del fördelar, men övergångsbestämmelserna och besparingen drabbar människor så olika – det rör sig om belopp från 0 till 15 000 kr. Vi kan inte, bostadsministern, fortsätta att låta sådana orättvisor ske. Låt vara att det är ett fåtal som drabbas, men de kan drabbas så att de får gå från hus och hem.

Bostadsministern säger nu att regeringen kommer att ställa upp för dem, och det ser jag som ett mycket positivt löfte. Det är viktigt att alla villaägare som drabbas så som jag beskrev i de exempel jag gav verkligen noterar detta löfte från bostadsministern: Om de hamnar i en sådan här besvärlig situation, då skall regeringen verkligen ställa upp för dem.

Jag tycker ändå att det förslag jag har lagt fram innebär att man följer precis samma utbetalningsmönster som det vi har haft tidigare men med tillämpning av en nettoavisering. Att det skulle vara någonting som bostadsministern har något emot har jag svårt att förstå. Jag pekade på att

man på ett annat område, som vi skall tala om en annan gång, sannolikt hade varit generösare och att nettobesparingen, om man varit någorlunda likasinnad i bada fallen, skulle ha kvarstått. Det var det budskapet jag ville föra fram. I efterhand kan det kanske vara svårt att rätta till orättvisorna.

Vad som är viktigt – och det hoppas jag att vi är överens om – är att vi måste spara, men vi måste försöka spara så att det drabbar något så när rättvist. Vi kan inte belasta enskilda individer på ett orättvist sätt, för då får vi aldrig förståelse hos svenska folket för den sanering av den svenska ekonomin som är nödvändig.

Anf. 8 INGRID HASSELSTRÖM NYVALL (fp):

Herr talman! När den här frågan avgjordes i riksdagen i december förra året gjorde jag ett kort inlägg i debatten. Från folkpartiets sida accepterade vi den här förändringen men betonade vikten av just det som Ivar Franzén nu har framhållit, nämligen att inte enskilda människor fick komma i kläm i samband med övergångsbestämmelserna. Vi framhöll också behovet av att de berörda människorna informerades i god tid. Av det som hänt efteråt har jag förstått att informationen varit ganska bristfällig. När massmedia – det har jag ett konkret exempel på – har försökt informera i denna fråga med hjälp av länsbostadsnämnden har det blivit uppenbara felaktigheter. Vad detta beror på kan man naturligtvis inte här stå och avgöra.

Nu vill jag bara vädja till bostadsministern dels om en förbättrad information kring övergångsbestämmelserna, dels och framför allt om information om de möjligheter som står till buds när det gäller att inte komma i kläm utan att också få anstånd med inbetalning och kanske även få annat stöd vid en likviditetskris. Jag hoppas att den informationen blir betydligt bättre än vad informationen kring själva övergångsbestämmelserna har varit.

Anf. 9 Bostadsminister HANS GUSTAFSSON:

Herr talman! Låt mig till Ingrid Hasselström Nyvall säga att jag delar uppfattningen att informationen borde ha varit litet bättre, men sedan riksdagen hade fattat sitt beslut var det fråga om att träffa avtal med alla bottenlåneinstitutet för att det här systemet skulle kunna bringas i hamn. Det har varit en ganska besvärlig och omständlig process, och det har gjort att det också tagit litet tid att utforma en information. Nu kan jag glädja Ingrid Hasselström Nyvall med att varje fastighetsägare kommer att få en information om alla sina egna kostnader och verkningarna av dem. Det här är så pass krångligt och så pass svårt att det knappast hjälper att informera via pressen och andra massmedia – det är en direkt riktad information som kan vara av värde.

Till Ivar Franzén vill jag säga att det inte vore någon konst för mig att utlova hjälp till alla dem som har drabbats så hårt som vad Ivar Franzén här beskriver, för de finns inte. Man behöver inte drabbas på det sättet. Man kan begära jämkning av sin skatt och tjäna räntan. Men jag går ett steg längre. Ivar Franzén, och säger att om någon drabbats allvarligt i samband med övergången – även om det inte är så allvarligt som Ivar Franzén beskriver – så skall vi försöka att hjälpa till. Det har jag redovisat i mitt svar, och det är vi

naturligtvis beredda att också redovisa utåt.

Till sist vill jag säga till Ivar Franzén att jag delar uppfattningen att detta är en utomordentligt besvärlig fråga. Utskottet har emellertid fått alla de informationer som det begärt, och på grundval av det materialet har utskottet lagt fram sitt förslag.

Talmannen anmälde att Ivar Franzén anhöllit att till protokollet få antecknat att han inte ägde rätt till ytterligare inlägg.

Anf. 10 INGRID HASSELSTRÖM NYVALL (fp):

Herr talman! Jag vill endast tacka bostadsminister Gustafsson för beskedet om att man nu kommer att gå ut med en förbättrad information. Jag hoppas att informationen – även om denna inte ges i form av konkreta exempel utan kanske bara i form av fiktiva exempel – också når länsbostadsnämnderna.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Föredrogs och hänvisades

Proposition

1985/86:128 till socialförsäkringsutskottet

Beträffande detta ärende hade regeringen föreslagit att riksdagen skulle besluta att motionstiden förkortades till sju dagar.

Kammaren beslöt förkorta motionstiden till att utgå torsdagen den 20 mars.

5 § Föredrogs och hänvisades

Motionerna

1985/86:320–322 till skatteutskottet

6 § Anmäldes och bordlades

Proposition och skrivelse

1985/86:126 Lag om näringsförbud, m. m.

1985/86:129 Flyktingpolitiken

7 § Anmäldes och bordlades

Konstitutionsutskottets betänkande

1985/86:20 Anslag till datainspektionen (prop. 1985/86:100 delvis)

Lagutskottets betänkanden

1985/86:18 Arrendators rätt till friköp

1985/86:19 Vissa namnlagsfrågor

1985/86:22 Anslag till marknadsdomstolen (prop. 1985/86:100 delvis)

Prot. 1985/86:96
14 mars 1986

*Om nettoöviseringen
beträffande statliga
bostadslån*

Prot. 1985/86:96
14 mars 1986

Meddelande om fråga

Socialförsäkringsutskottets betänkande
1985/86:12 Ökat förtroendemannainflytande i försäkringskassorna m. m.
(prop. 1985/86:73)

Utbildningsutskottets betänkanden

1985/86:10 Svenskundervisning för vuxna invandrare (prop. 1985/86:67 och
1985/86:100 delvis)

1985/86:11 Anslag till utbildningsdepartementet m. m. (prop. 1985/86:100
delvis)

1985/86:12 Anslag till centrala och regionala myndigheter m. m. inom
skolväsendet (prop. 1985/86:100 delvis)

Trafikutskottets betänkanden

1985/86:10 Anslag till Trafiksäkerhet (prop. 1985/86:100 delvis)

1985/86:11 Anslag till Postväsendet (prop. 1985/86:100 delvis)

8 § Meddelande om fråga

Meddelades att följande fråga framställdes

den 13 mars

1985/86:422 av *Börje Hörnlund* (c) till statsministern om resurser till
personalutbildning m. m. i vissa företag:

I regeringsförklaringen betonas behovet av en återkommande utbildning. Statsministern framhåller att de s. k. förnyelsefonderna i företagen ger unika möjligheter till vidareutbildning och breddutbildning i ny teknik, forskning och teknisk utveckling. Den tekniska forskningen och utbildningen är av central betydelse för landet och ett gemensamt ansvar för näringsliv och samhälle, understryker statsministern.

Det stora flertalet företag har emellertid inte en vinstnivå som ger en avsättning till förnyelsefonderna, vilket i sig visar orimligheten i inrättandet av fonderna. Regeringen har vidare inga förslag om hur vidareutbildning och breddutbildning i ny teknik, forskning och utveckling skall komma dessa företag till del. Denna politik kommer att medföra allt större skillnader i utbildning, teknisk utveckling och forskning mellan företag med stora vinster och de företag som har små eller inga vinster att redovisa.

Med anledning av vad som ovan anförts vill jag fråga statsministern:

På vilket sätt avser regeringen medverka till att anställda i företag med låg vinstnivå får resurser för personalutbildning och personalutveckling m. m.?

9 § Kammaren åtskildes kl. 10.31.

Prot. 1985/86:96
14 mars 1986

In fide

BENGT TÖRNELL

/Gunborg Apelgren